RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2000/55 Mo

i n d e k l a c h t nr. 140.99

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen ‘verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager is op 1 mei 1997 gewond geraakt bij een verkeersongeval. Verzekeraar heeft de aansprakelijkheid voor de gevolgen van het ongeval gedeeltelijk erkend.

De klacht

Verzekeraar maakt bij het verlenen van voorschotten geen onderscheid tussen de buitengerechtelijke kosten en de andere schadecomponenten. Hij meent dat hij niet gehouden is de buitengerechtelijke kosten los van de overige schade te bevoorschotten, omdat de buitengerechtelijke kosten een onderdeel van de schade van klager vormen. Om deze reden ziet hij geen aanleiding expliciete voorschotten ter zake van de buitengerechtelijke kosten te verstrekken.

Aldus betracht verzekeraar onvoldoende duidelijkheid. Daar hij niet aangeeft in hoeverre hij de gedeclareerde bedragen redelijk acht kan klager niet vaststellen in hoeverre de voorschotten betrekking hebben op de buitengerechtelijke kosten. Dit heeft tot gevolg dat klager de voorschotten slechts zeer terughoudend ter besteding kan gebruiken, daar hij anders een risico loopt dat hij aan het einde van de rit, wanneer de omvang van de buitengerechtelijke kosten vastgesteld wordt, een bedrag ter zake van de buitengerechtelijke kosten aan zijn advocaat zal moeten voldoen.

2000/55 Mo

De buitengerechtelijke kosten nemen een ruime plaats in in de discussie tussen de belangenbehartiger en de aansprakelijkheidsverzekeraar. Klagers advocaat voert als beleid deze discussie te houden buiten de discussie over de overige schades, die volledig ten behoeve van de cliënten strekken. Klagers advocaat doet dit door de betaling van de buitengerechtelijke kosten volledig buiten zijn clienten om af te wikkelen. Aldus kan de vergoeding van de buitengerechtelijke kosten nooit een struikelblok vormen voor een overigens aanvaardbare schaderegeling.

Het beleid van klagers advocaat is het beleid van vele belangenbehartigers in letselschadezaken. Dit beleid is in de praktijk uitstekend uitvoerbaar, daar vrijwel alle aansprakelijkheidsverzekeraars bij bevoorschottingen onderscheid maken tussen bevoorschottingen ten titel van buitengerechtelijke kosten en bevoorschottingen ten titel van andere schades. Deze benaderingswijze van zowel belangenbehartigers als aansprakelijkheidsverzekeraars voorkomt dat de discussie over de buitengerechtelijke kosten de schaderegeling die strekt ten behoeve van de slachtoffers negatief kan beïnvloeden. Om deze reden is het van groot belang dat elke aansprakelijkheidsverzekeraar onderscheid maakt tussen buitengerechtelijke kosten en overige schadecomponenten. Verzekeraar doet dit niet en stelt tegenover het hiervoor geschetste belang geen te rechtvaardigen eigen belang.

<u>Het standpunt van verzekeraar</u>

De klacht betreft de wijze van bevoorschotten in letselschaden. Klager ziet graag een onderscheid aangebracht in de bevoorschotting van buitengerechtelijke kosten en van overige schadecomponenten. Dit onderscheid zou duidelijkheid brengen in de besteding van de voorschotten.

Klager is het eens met het uitgangspunt, dat vanuit vermogenschaderechtelijk oogpunt er geen verschil is tussen de genoemde elementen. Klager onderschrijft dat er frequent een discussie kan plaatsvinden over de hoogte van de buitengerechtelijke kosten.

Eén van die discussiepunten betreft de redelijkheidstoets, die niet eerder dan aan het slot van het schaderegelingstraject kan plaatsvinden omdat daarbij ook de verhouding tussen de buitengerechtelijke kosten en het totaal van de overige schade een rol speelt. Het is niet denkbeeldig dat de werkelijk aan het slachtoffer in rekening gebrachte buitengerechtelijke kosten de voor vergoeding in aanmerking komende kosten overstijgen.

Anders dan bij schadeposten waarvan de omvang tussentijds concreet kan worden vastgesteld, is het bij schadeposten die nog niet volledig kunnen worden begroot of waarvan een integrale vergoedingsverplichting onduidelijk is – en de buitengerechtelijke kosten behoren tot die categorie – een goed gebruik te werken met voorschotten onder algemene titel.

Het afzonderlijk benoemen van die voorschotten per schade-onderdeel is niet alleen niet praktisch, maar brengt het gevaar met zich van niet gewenste discussies omtrent de verrekening van die specifieke voorschotten – en eventuele overschotten daarvan – met de uiteindelijk te erkennen schade.

2000/55 Mo

Verzekeraar stelt voorschotten ter beschikking onder algemene titel, waarvan de grootte voornamelijk wordt bepaald door de concrete schadeposten die zich voordoen. Onder deze schadeposten bevinden zich de tussentijdse declaraties van de raadsman van een schadelijdende partij. De raadsman en zijn cliënt kunnen onderling exact vaststellen welk gedeelte van de voorschotten bestemd is voor de kosten van de raadsman omdat deze kosten gespecificeerd gedeclareerd worden. Klagers advocaat declareert driemaandelijks op basis van een minutenspecificatie.

Er is in dit stadium van de behandeling van de zaak geen directe aanleiding voor verzekeraar om de declaraties ter discussie te stellen. De verzekeraar wil zich echter het recht voorbehouden om het totaal van de ingediende declaraties in relatie tot het totaal van de schade te beoordelen op redelijkheid.

Het risico 'dat hij aan het einde van de rit, wanneer de omvang van de buitengerechtelijke kosten vastgesteld wordt, een som geld ter zake van de buitengerechtelijke kosten aan zijn advocaat zal moeten voldoen' loopt klager alleen indien aan het einde van de rit mocht blijken dat de gedeclareerde kosten in totaliteit de toets van de redelijkheid niet kunnen doorstaan. In dat geval zal diens advocaat ongetwijfeld wel willen afzien van het declareren van niet-verhaalbare kosten bij klager.

Het commentaar van klager

Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zijn klacht gehandhaafd en nog nader toegelicht. Klager merkt daarbij nog op dat verzekeraar de enige schadeverzekeraar in Nederland is die bij het verstrekken van voorschotten geen onderscheid maakt tussen buitengerechtelijke kosten en andere schadecomponenten.

Het verdere verloop van de klachtprocedure

De Raad heeft verzekeraar bij brief van 22 maart 2000 bericht dat het in het algemeen de voorkeur verdient als een verzekeraar afzonderlijke daarop gerichte voorschotten verstrekt die specifiek de buitengerechtelijke kosten betreffen.

Verzekeraar heeft vervolgens bij brief van 28 maart 2000 klagers advocaat meegedeeld dat hij zich aan dit standpunt van de Raad zal conformeren.

In reactie daarop heeft klager de Raad bericht uitspraak door de Raad te verlangen.

Het oordeel van de Raad

1. Van een verzekeraar die in afwachting van het tot stand komen van een definitieve schaderegeling voorschotten verstrekt kan in het algemeen niet worden verlangd dat hij specificeert ter vergoeding van welke schadecomponent het voorschot of een deel ervan strekt.
2. Wat de schade betreft die bestaat uit de kosten die de benadeelde heeft moeten maken ter verkrijging van vergoeding buiten rechte, waarop art. 6:96 lid 2, onder b, Burgelijk Wetboek doelt, is dit in beginsel niet anders. De Raad tekent daarbij echter aan dat hij het als wenselijk beschouwt dat de verzekeraar wel met zoveel

woorden vermeldt welk deel van de door hem verstrekte voorschotten strekken tot vergoeding van dit component van de schade. Daardoor is het immers voor de benadeelde en zijn belangenbehartiger duidelijk welk deel van het door de verzekeraar betaalde bedrag strekt tot vergoeding van de door deze belangenbehartiger verrichte werkzaamheden. Aldus kan worden voorkomen dat tussen de benadeelde en zijn belangenbehartiger verschil van mening ontstaat over betaling van de declaratie van deze laatste.

3. Hierbij verdient nog te worden aangetekend dat een gang van zaken zoals zo-even geschetst, niet eraan in de weg mag staan dat de verzekeraar, zo daartoe gronden zijn, zich bij de eindafrekening op het standpunt stelt dat het totale bedrag van de wegens verkrijging van voldoening buiten rechte betaalde bedragen en hetgeen te dier zake nog wordt gevorderd, het redelijke te boven gaat.
4. Verzekeraar heeft alsnog besloten er toe over te gaan specifiek de buitengerechtelijke kosten betreffende voorschotten te verstrekken.
5. Gelet op het vorenstaande moet de klacht dan ook ongegrond worden verklaard.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 19 juni 2000 door Mr. F.H.J. Mijnssen, voorzitter, Mr. H.C. Bitter, D.F. Rijkels, arts, Mr. B. Sluijters, en Dr. B.C. de Vries, arts, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. F.H.J. Mijnssen)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)